

حفظ اقلیم در دوران کووید -۱۹

درباره GPIC 2020: زمینه و اهداف

صندوق اقلیم سبز در راستای سرمایه گذاری خصوصی برای کنفرانس اقلیم^۱ (GPIC) در سال ۲۰۱۸ راه اندازی شد که هدف از آن جمع کردن بازیگران (حامیان) برجسته بخش خصوصی و دولتی، از جمله مؤسسات مالی، دولت‌ها، توسعه دهندگان پروژه‌ها، رهبران اقلیم و بانک‌های توسعه، برای کمک به باز کردن سرمایه خصوصی برای اقدامات اقلیمی در کشورهای در حال توسعه همانند کنفرانس شاخص سالانه GCF^۱ برای بخش خصوصی، GPIC نیز بستر منحصر به فردی را برای رهبران فراهم می کند تا راه‌های ابتکاری عبور از موانع بازار و ایجاد مشارکت‌های جدیدی که مرزهای تامین مالی اقلیمی را تحت فشار قرار می دهد، را کشف کنند. تنها در طی دو سال، GPIC با جذب بیش از ۵۰۰ شرکت کننده از بیش از ۱۰۰ کشور و ۵۰ سرمایه گذار برجسته جهان، به یک بازار جهانی تبدیل شده است.

تلاش برای تسریع اقدامات کمک به کشورهای در حال توسعه با هدف حفظ اقلیم در عصر COVID-19. GPIC 2020 دارای چهار هدف خاص است:

- به اشتراک گذاشتن تجارب، نوآوری‌ها و بهترین روش‌ها برای گسترش همکاری‌های خصوصی و گشودن قفل سرمایه گذاری برای بازیابی تازه و انعطاف پذیر.
- فعال کردن صداهاى بخش خصوصی برای پیشبرد در گفتگوهای سیاست جهانی، به ویژه کار در بخش‌های داخلی سازمان ملل متحد در مورد توسعه تأمین مالی و فراتر از آن در عصر COVID-19، و کنفرانس تغییر آب و هوا در سال ۲۰۲۱ سازمان ملل (COP 26).
- ارتباط دادن حامیان بخش خصوصی با مشارکت‌های تعیین شده ملی در کشورهای در حال توسعه (NDCs) و استراتژی‌های آب و هوایی برای کمک به تسریع در پیدایش پروژه های اقلیمی قابل اجرا
- هدایت جریان معاملات مالی GCF به سمت (AEs) مطابق با برنامه‌ریزی استراتژیک صندوق و اصل مالکیت کشور

صندوق سبز اقلیم در سال جاری، رهبران جهانی و ملی و همچنین مدیران سطح بالا را به مدت ۳ روز از ۱۴ تا ۱۶ اکتبر ۲۰۲۰ به صورت یک میز گرد مجازی گرد هم می آورد تا درباره این موضوعات بحث و گفتگو کنند. این رویداد با گفتگوی در سطح بالا در روز ۱ آغاز می شود تا شرایط بازیابی تازه و منعطف (GRR) فراهم کنند و همچنین در کشورهای در حال توسعه، نقش بخش خصوصی را در تأمین مالی چنین تلاشهایی برجسته نمایند. در روزهای دوم و سوم، چهار جلسه فنی برای شنیدن بینش جدید سرمایه

¹- GCF Private Investment for Climate Conference

گذارانی که مشتاق استفاده از سرمایه خود در کشورهای در حال توسعه هستند، بررسی چالش‌ها و فرصت‌ها در جهت یابی به انتقال انرژی، سرمایه‌گذاری در طبیعت، تسریع مکانیزم‌های بازار و همچنین بودجه دستیابی به موفقیت در زمینه نوآوری‌های اقلیمی²، برگزار خواهد شد.

برای بهبودی بهتر و پایدارتر از COVID-19 دو چالش اساسی وجود دارد: به وجود آوردن اقدامات محرک اقتصادی و اطمینان از دسترسی کشورهای در حال توسعه به بودجه کافی برای توسعه و اجرای آنها.

بیماری همه گیر COVID-19 نه تنها منجر به رنج ناگوار انسان شده است، بلکه باعث از دست رفتن ده‌ها میلیون شغل نیز شده است، ده‌ها میلیون نفر دیگر نیز در صورت عدم حمایت عمومی در معرض خطر از دست دادن شغل قرار دارند. کشورهای در حال توسعه که در حال حاضر بیشترین آسیب پذیری را در برابر تغییرات اقلیمی دارند، بیشترین آسیب را از این بحران می‌بینند. در حالی که کشورهای OECD برای تأمین مالی محرک‌های اقتصادی خود برای پاسخگویی به بحران توانسته اند تریلیون دلار پول جدید تزریق کنند، اما در مورد کشورهای در حال توسعه عکس این قضیه صادق است. خروج گسترده سرمایه از سرمایه‌گذاران، افت چشمگیر حواله‌ها و سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی و بار بدهی موجود، استرس قابل توجهی را به تراز نامه دولت در کشورهای در حال توسعه اضافه کرده است.

یک پارادوکس در قلب امور مالی اقلیم وجود دارد. از یک طرف درآمد نرخ بهره منفی در بسیاری از کشورهای OECD تریلیون‌ها دلار است، از طرف دیگر تخمین زده می‌شود ۲۳ تریلیون دلار فرصت جذاب برای سرمایه‌گذاری هوشمندانه در زمینه اقلیم فقط در بازارهای نوپدید تا ۲۰۳۰ وجود داشته باشد. پرداختن به این پارادوکس شکاف موجود در تأمین اعتبارات آب و هوایی را بر طرف می‌کند و کشورهای در حال توسعه را قادر می‌سازد تا در مقیاس گسترده‌ای برای اجرای اقدامات بهبودی تازه و منعطف خود به منابع مالی دسترسی داشته باشند. این تناقض ناشی از موانعی در سمت عرضه و تقاضای مالی خصوصی است که به نوبه خود باعث افزایش بازده مورد انتظار برای تعدیل ریسک سرمایه‌گذاری‌های بالقوه می‌شود. تأثیرات بحران اقتصادی و بی‌ثباتی مالی ناشی از COVID-19 به دلیل کاهش بازده در کشورهای OECD با سیاست‌های توسعه پولی و درک افزایش ریسک سرمایه‌گذاری در کشورهای در حال توسعه، احتمالاً پارادوکس مالی اقلیم را تشدید می‌کند. در همان زمان، بهبودی از بحران اقتصادی COVID-19 همزمان با یک زمان محوری در مبارزه با تغییرات آب و هوا است. سال ۲۰۲۰ میلادی سالی است که کشورها باید برنامه‌های جدید یا اصلاح شده ملی خود را در زمینه آب و هوا ارائه دهند، این یک گام اساسی برای تحقق توافق نامه پاریس است. همچنین در صورت گرم شدن کره زمین به میزان ۱/۵ درجه سلسیوس، دهه‌ایی آغاز می‌شود که در آن جهان باید توسعه و گسترش خود را به بیش از ۴۵ درصد کاهش دهد.

²- Climate

از زمان رکود بزرگ، با بزرگترین شوک به سیستم اقتصادی جهانی، دولت‌ها مجبور نیستند با تعهدات خود در توافق نامه پاریس اولویت‌های بهبود اقتصادی را به خطر بیندازند. کاهش توسعه (کاهش گسترش جهان)، اقدامات محرک انعطاف‌پذیر در زمینه آب و هوا می‌تواند به سیاست‌گذاران کمک کند تا هر دو نیاز را توانمند برآورده کنند، اما زمان در حال سپری شدن است. با توجه به ظرفیت مالی محدود کشورهای در حال توسعه برای دستیابی به این هدف دوگانه، رهبران باید از ساختار مالی ابتکاری استفاده کنند تا اطمینان حاصل کنند که اقدامات محرک تازه بار بدهی موجود را افزایش نمی‌دهد. بحران آب و هوا بیش از حد بزرگ، جدی و فوری است که تنها می‌توان به منابع نهادهای عمومی اعتماد کرد. بخش خصوصی نیز با همسو کردن جریان‌های مالی خود با مسیرهای کم توسعه و سازگار با آب و هوا نقشی اساسی دارد.

GCF یک بازیگر حیاتی در فضای سبز است و به عنوان بزرگترین صندوق اختصاصی آب و هوا³ در حمایت از کشورهای در حال توسعه به چالش‌های تغییر آب و هوا پاسخ می‌دهد، بازگشت بهبودی و تحریک سرمایه‌گذاران بخش خصوصی برای حمایت از اقدامات محرک سبز در کشورهای در حال ظهور، مرزی و در حال توسعه است. قابل ذکر است که GCF برای دستیابی به نتایج تحول‌آفرین، از طریق توسعه طیف وسیعی از ابزارهای مالی برای ریسک‌زدایی از سرمایه‌گذاری‌ها و ازدحام در سرمایه‌گذاری‌های عمومی و خصوصی از کشورهای در حال توسعه پشتیبانی می‌کند.

³- Green Climate Fund